

Arrest

nr. 96 136 van 30 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 september 2012 waarbij de aanvraag om machtiging van verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 september 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 18 december 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. JANSSENS, die loco advocaat P. VANWELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 3 september 2012 de beslissing waarbij de door verzoeker ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die 17 september 2012 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27-4-2010 werd ingediend en op en op 6.12.2011 werd aangevuld door:

[...]

In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15-december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoerd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfsplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene stelt dat hij geen enkele band meer heeft met Pakistan, Aangezien hij hier geen bewijzen van voorlegt, wordt deze loutere verklaring niet aanvaard als een bijzondere omstandigheid,

Wat betreft het invoeren van de artikels 3 en 9 van het EVRM, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via deze artikels van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te steunen met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op de vernoemde artikels 3 en 9. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van de artikels 3 en 9 EVRM volstaat dus niet om als een bijzondere omstandigheid weerhouden te worden. Hetzelfde geldt voor het beroep van betrokkene op het Europees verdrag voor de rechten van de mens.

Betrokkene stelt dat hij niet terug kan keren naar Pakistan, omdat hij behoort tot de religieuze minderheidsgroep van de Ahmadiyya. Hij verwijst in dit verband naar verschillende rapporten en “literatuur over Pakistan” waarin de pogroms en het geweld tegen de Ahmadiyya wordt beschreven. De vader van betrokkene, de heer [A.S.J.] zou vanwege deze reden als politiek vluchteling erkend zijn in België. Betrokkene beweert dat hij persoonlijk grote problemen heeft ondervonden vanwege zijn geloof. Hij toont dit echter niet aan, noch legt hij stukken voor waaruit zijn gegronde vrees voor terugkeer blijkt. Een loutere verklaring over angst voor terugkeer kan niet aanvaard worden als een bijzondere omstandigheid. Betrokkene dient aan te tonen, dat er wat hem betreft een gegronde vrees bestaat voor vervolging of een onmenselijke behandeling

Bovendien huldigt Pakistan in artikel 20 van haar grondwet het principe van vrijheid van godsdienst. Bijgevolg slaat het verzoeker vrij zijn geloof in Pakistan uit te oefenen. Het argument dat de uitoefening van zijn geloof beperkt zou worden door de artikelen 298C en 295 C van het Pakistaanse Strafwetboek - bepalingen die stellen dat Ahmadiyya zichzelf, geen moslim mogen noemen en dat de heilige naam van de profeet Mohammed niet mag beledigd worden - verhinderen verzoeker evenmin tijdelijk terug te keren naar zijn land van herkomst met het oog op het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf.

Vervolgens beroept betrokkene zich op het feit dat familieleden van hem in België verblijven, met name zijn vader, die de Belgische nationaliteit heeft. Hij heeft echter niet aan waarom dit een bijzondere omstandigheid zou zijn. Het verzoek tot gezinshereniging met zijn vader dat betrokkene heeft ingediend op 12.01.2011 werd bovendien afgewezen (intrekking van de bijlage 35 op 09.01.2012). Dit kan betrokkene bijgevolg niet vrijstellen van de verplichting om zijn machtiging tot verblijf, in te dienen in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Dat element is bijgevolg geen buitengewone omstandigheid. Om dezelfde reden kan betrokken zich evenmin dienstig beroepen op art. 8 EVRM.

Betrokkene verwijst naar het gelijkheidsbeginsel en regularisatiebeslissingen van gelijkaardige dossier. Hij verwijst in dit verband naar het dossier van de familie [H.R.A.], het dossier van [A.M.], en het dossier van [G.N.A.] maar hij verzuimt aan te geven op welke punten er overeenkomst zou zijn met deze dossiers. Het is aan verzoeker om de overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97 866 van 13/07/2001). Men

kan er immers niet zonder meer van uitgaan, dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan hij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt, niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar inleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

De elementen van integratie (het feit dat betrokkene in België verblijft en zou kunnen bogen op een goede sociale integratie) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Ze kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9,2 van de wet van 15.12.1980

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit in aanraking is gekomen met het gerecht, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.2. Tevens op 17 september 2012 wordt verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“[...] Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen:

☒ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

[...]

REDEN VAN DE BESLISSING

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. [...]”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Verweerder heeft nagelaten het administratief dossier neer te leggen. Ingevolge artikel 39/59, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet worden bijgevolg de door verzoeker vermelde feiten als bewezen geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

Verweerder heeft tevens nagelaten een nota met opmerkingen in te dienen binnen de termijn van acht dagen die is vastgelegd in artikel 39/81, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

3.1. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet.

Hij verstrekt volgende toelichting:

“La demande d'autorisation de séjour du requérant a été déclarée irrecevable pour défaut de circonstances exceptionnelles. La jurisprudence distingue ces circonstances exceptionnelles des cas de force majeure. Les circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9bis de la loi du 15.12.1980 sont les circonstances « qui rendent particulièrement difficile le retour de l'étranger dans son pays d'origine ou dans son pays où il est autorisé au séjour pour demander l'autorisation visée » (C.E. 20.6.2000, n°88.076).

Selon le Conseil d'Etat, interprétant les travaux préparatoires de la loi, « le but de la règle générale est d'éviter un afflux incontrôlable d'étrangers qui abuseraient notamment de la qualité de touriste à des fins d'immigration économique, en instaurant un filtrage obligatoire dans les pays d'origine, tandis que le jeu de l'exception doit permettre de régulariser des cas individuels dans le Royaume pour des raisons humanitaires» (C.E. 1.4.1996, n°58.969).

Afin d'évaluer les circonstances invoquées par le requérant, le Conseil d'Etat impose que

« l'autorité apprécie la proportionnalité entre, - d'une part, le but et les effets de la démarches administrative prescrite à [l'article 9bis], et d'autre part sa praticabilité plus ou moins aisée dans le cas individuel et les inconvénients inhérents à son accomplissement, tout spécialement les risques auxquels la sécurité des requérants et l'intégrité de leur vie familiale seraient exposées s'ils s'y soumettaient » (C.E. 1.4.1996, n°58.969).

En l'espèce, le requérant a fait état de son impossibilité de retourner au Pakistan afin d'introduire une demande d'autorisation de séjour sur base de l'article 9bis de la loi du 15.12.1980, tant dans sa demande d'autorisation au séjour du 10.2.2010 que dans le complément déposé le 6.12.2011, en raison des risques qu'il y encourerait au niveau de sa sécurité.

Le requérant appartient de naissance à la communauté Ahmadiyya, comme cela ressort de l'attestation de l' Ahmadiyya Muslim Association Belgium produite par son conseil le 6.12.2011. Son père, Monsieur [A.S.J.], a été reconnu réfugié en Belgique en raison des persécutions subies au Pakistan au vu de son appartenance à cette communauté. Ces éléments ne sont pas contestés par la partie adverse.

Dans le cadre de sa demande de régularisation, le requérant a fait valoir que son appartenance à cette communauté l'exposerait, en cas de retour vers le Pakistan, à un risque de subir des traitements inhumains et dégradants tels que prohibé par l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme ainsi qu'à une violation de l'article 9 de la Convention, aux termes duquel « toute personne a droit à la liberté de pensée, de conscience et de religion ».

Contrairement à ce que la décision suggère, le requérant ne s'est pas contenté d'invoquer la violation des articles 3 et 9 de la Convention sans en exposer les motifs et sans en fournir un commencement de preuve.

Outre l'attestation de l'Ahmadiyya Muslim Association Belgium, le requérant a communiqué à la partie adverse les rapports suivants :

- Rapport publié par le Ministère des Affaires Intérieures Néerlandais (www.minbuza.nl)
- UNHCR, Background Paper Pakistan de mai 1998
- Rapport du parlement anglais, groupe des droits de l'Homme, de février 1997 Article issu du site internet <http://www.ahmadiyya.be> Human Rights Watch World Report 1998
- UNHCR, 'Legal and protection policy research series: Claims for protection Based on Religion or belief: Analysis and Proposed Conclusions'.
- Article du "Monde" du 28.5.2010 relatif à l'attaque contre deux mosquées Ahmadiyya
- Divers articles sur la Convention Européenne des Droits de l'Homme

La décision entreprise écarte ces rapports, sans en examiner le contenu, dans la mesure où ils n'ont pas trait à la situation individuelle du requérant- En statuant de la sorte, la partie adverse transpose les exigences de la procédure d'asile, dans le cadre de laquelle il revient au candidat réfugié de démontrer une crainte réelle et individuelle de persécution, à la procédure de régularisation. Les deux procédures sont cependant bien distinctes, et l'article 9bis de la loi du 15.12.1980 n'impose nullement l'individualisation des circonstances exceptionnelles invoquées pour justifier de l'introduction d'une demande d'autorisation de séjour en Belgique.

Il est de jurisprudence constante du Conseil d'Etat que

« la notion de circonstances exceptionnelles (...) n'exige pas que ces circonstances soient particulières au demandeur dès lors qu'il suffit qu'elles rendent un retour dans le pays d'origine particulièrement difficile, fussent- elles générales» (C.E. nO 123.481 du 25.9.2003).

Il ressort des rapports mentionnés ci-dessus, dont le contenu n'est pas contesté par la partie adverse, que la situation générale des Ahmadis au Pakistan rend le retour du requérant dans son pays d'origine inenvisageable.

L'affirmation de la partie adverse selon laquelle le requérant serait libre d'exercer sa foi au Pakistan en raison des garanties offertes par l'article 20 de la Constitution pakistanaise est démentie par les articles 295C et 298C du Code pénal pakistanaise, invoqués par le requérant dans sa demande d'autorisation au séjour.

L'article 20 de la Constitution pakistanaise se lit comme suit :

Freedom to profess religion and to manage religious institutions.

Subject to law, public order and morality:-

(a) every citizen shall have the right to profess, practise and propagate his religion; and

(b) every religious denomination and every sect thereof shall have the right to establish, maintain and manage its religious institutions.

Alors que les articles 295C et 298C du Code pénal disposent que :

298- C. Person of Qadiani group, etc., calling himself a Muslim or preaching or propagating his faith:

Any person of the Qadiani group or the Lahori group (who call themselves 'Ahmadis' or by any other name), who directly or indirectly, poses himself as a Muslim, or calls, or refers to, his faith as Islam, or preaches or propagates his faith, or invites others to accept his faith, by words, either spoken or written, or by visible representations, or in any manner whatsoever outrages the religious feelings of Muslims shall be punished with imprisonment of either description for a term which may extend to three years and shall also be liable to fine.

295- C. Use of derogatory remarks in respect of the Holy Prophet:

Whoever by words, either spoken or written, or by visible representation or by any imputation, innuendo, or insinuation, directly or indirectly, defiles the sacred name of the Holy Prophet Muhammad (peace be upon him) shall be punished with death, or imprisonment for life, and shall also be liable to fine.

La décision entreprise, en ce qu'elle édicté que ces articles ont uniquement trait au fait que les Ahmadis ne peuvent se nommer musulmans, ce qui n'empêcherait pas le requérant de rentrer au Pakistan, viole manifestement l'article 62 de la loi du 15.12.1980.

Bien plus que déclarer les Ahmadis non musulmans, ces articles incriminent l'exercice même de leur culte. L'imprécision voulue de ces articles quant aux peines qui peuvent être prononcées à l'égard des membres de la communauté Ahmadis est particulièrement éloquente.

Par conséquent, la décision entreprise qui conclut que le requérant ne démontre pas de circonstances exceptionnelles justifiant l'introduction de sa demande en Belgique viole les articles 9bis et 62 de la loi du 15.12.1980."

3.1.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 3 en 9 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij licht het middel als volgt toe:

"La décision entreprise viole en soi les articles 3 et 9 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme.

Dans le cadre d'un arrêt de la Cour de Justice de l'Union Européenne C-71/11 et C-99/11 du 5.9.2012, l'Avocat général Yves Bot a rappelé dans ses conclusions du 19.4.2012 que :

« 2. La communauté Ahmadiyya qui est un mouvement réformateur de l'islam, contesté de longue date par les musulmans sunnites majoritaires au Pakistan, et dont les activités religieuses sont sévèrement restreintes par le code pénal pakistanais ; Ainsi (les membres de la communauté) ne peuvent pas professer leur foi publiquement sans que ces pratiques risquent d'être jugées blasphématoires, un chef d'inculpation passible, selon les dispositions de ce code, de la peine d'emprisonnement, voire de la peine de mort ; »

L'avocat général poursuit :

« 80. Au Pakistan, où l'islam sunnite est la religion d'Etat et où ses adeptes représentent la majorité de la population, la communauté Ahmadiyya constitue une minorité religieuse, dont les membres sont considérés comme des hérétiques. Depuis l'entrée en vigueur de l'ordonnance XX le 28 avril 1984, la loi sur le blasphème a renforcé les articles 295 et 298-A du code pénal pakistanais en introduisant la peine de mort et la peine d'emprisonnement à l'encontre de tout individu qui, par des paroles et des écrits, des gestes ou des représentations visibles, avec des insinuations directes ou indirectes, insulte le nom sacré du prophète Mahomet ou les symboles et les lieux associés à l'islam. Un outre, en vertu des articles 298-B et 298-C de ce code, est puni d'une peine d'emprisonnement de trois ans et d'une amende tout individu membre de la communauté Ahmadiyya qui professe sa foi en public, l'identifie à celle de l'islam, en fait la propagande, encourage les conversions, utilise ou emprunte les épi/hèles, les descriptions, les titres ou les salutations associés à la religion musulmane, cite des versets du Coran en public, adopte des pratiques associées à l'islam telles que les rites funéraires, ou, d'une toute autre façon, outrage l'islam.

(...)

83. (...) le fait d'enfreindre ladite législation se traduit par des atteintes graves et intolérables à la personne humaine.

84. D'une part, l'interdiction qu'elle comporte constitue une atteinte grave à la liberté de religion, privant l'individu d'un élément essentiel de sa personnalité. Elle implique, en outre, une violation des libertés d'expression et d'association garanties aux articles 11 et 12 de la charte et 10 et 11 de la CEDH, puisque, en limitant le droit de manifester sa religion publiquement, la législation refuse aux fidèles le droit de s'associer librement et d'exprimer leur conviction.

85. D'autre part, les sanctions qui accompagnent cette interdiction tendent à priver de ses droits les plus essentiels, quiconque persiste dans la manifestation de sa foi en le menaçant d'une peine d'emprisonnement, voire d'une peine de mort. »

Les membres de la communauté Ahmadiyya sont notoirement victimes d'actes graves de violence, allant jusqu'au meurtre. Le 28 mai 2010, des attaques contre deux mosquées de la communauté à Lahore ont fait environ 80 tués et 80 blessés .

Dans un document publié le 14 mai 2012 et intitulé UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan , le HCR souligne l'augmentation de ces violences au cours de ces trois dernières années ainsi que le laxisme voire la complicité des autorités pakistanaises :

« Discriminatory laws promulgated since the 1970s are said to foster an atmosphere of religious intolerance. Violence against Ahmadis has reportedly increased over the past three years and targeted killings are on the rise.

On 28 May 2010, Taliban militants carried out coordinated attacks during Friday prayers on two Ahmadi congregations in Lahore, which left over 80 dead and injured hundreds. Although the attacks received global and national attention, and were condemned by both the United Nations and the National Assembly of Pakistan, as of March 2011 no official investigation had reportedly been conducted.

Moreover, it is reported that Ahmadis who marry outside their faith may also be subject to reprisals by the community and the family members of the non-Ahmadi spouse, including threats of violence, false criminal charges and ill-treatment while in police custody.

Little or no protection is reportedly afforded by the State authorities. It appears that crimes and acts of violence against Ahmadis are not consistently investigated, allegedly due to intimidation tactics and pressure from Islamic fundamentalist groups, and perpetrators of such crimes are reportedly rarely brought to justice.

Anti-Ahmadi sentiment is reportedly tolerated by the authorities. For example, the Punjab Government allowed ' Muslim religious leaders to hold an anti Ahmadi conference in Rabwah on 7 September 2008, on the anniversary of the constitutional amendment which declared Ahmadis to be non-Muslim. Rallies and campaigns promoting intolerance and discrimination against Ahmadis, whether through traditional media, or distribution of pamphlets, use of stickers and wall graffiti, are reported across the country.

It is also reported that hate speech and incitement to violence against Ahmadis, including by Islamic scholars, remain hugely unchecked and/or unpunished by the authorities. » (p. 20 et 21)

Dans ce même document, le HCR rappelle également les innombrables discriminations dont les Ahmadis font l'objet (p. 22 à 25).

Le site du HCR relate encore que :

« Selon les Country Reports on Human Rights Practices for 2007 du Département d'Etat des Etats-Unis, le 1er mars 2007, une personne récemment convertie à l'ahmadisme a été tuée par balle par un policier à la retraite (E.-U. 11 mars 2008, sect. 2.c). Le policier a déclaré qu'au regard de la charia, le meurtre était justifié (ibid.). L'International Religious Freedom Report 2009 du Département d'Etat des Etats-Unis affirme que [traduction] « les autorités ont souvent accusé les convertis à l'ahmadisme de blasphème, de violations des lois anti-ahmadis ou d'autres crimes » (26 oct. 2009, sect. 2). » ;

Au vu de ce qui précède, c'est de façon fondée que le requérant invoque le risque de subir, en cas de retour au Pakistan, des traitements prohibés par l'article 3 de la CEDH ainsi qu'une violation de l'article 9 de ce même texte.

En application de l'article 13 de la CEDH, tel qu'interprété par la Cour dans l'arrêt M.S.S. contre Belgique et Grèce du 21.1.2011 (§§ 387-389), le requérant est fondé à solliciter de Votre Conseil un examen attentif et rigoureux de son grief tiré de l'article 3 au vu des rapports et de la jurisprudence cités dans le présent moyen."

3.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

In casu stelt verzoeker dat hij zich in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf beriep op een schending van artikel 3 van het EVRM indien hij dient terug te keren naar zijn herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen en dat hij hiertoe aanvoerde dat hij sinds zijn geboorte behoort tot de Ahmadiyya gemeenschap, waartoe hij een attest van de 'Ahmadiyya Muslim Association Belgium' voorlegde, en dat zijn vader erkend is als vluchteling in België. Hij stelt verder in zijn aanvraag te hebben verwezen naar verschillende rapporten.

De Raad stelt allereerst vast dat verzoeker als dusdanig het motief in de eerste bestreden beslissing niet betwist dat hij geen bewijzen heeft voorgelegd van grote persoonlijke problemen die hij in zijn herkomstland vanwege zijn geloof heeft ondervonden. Het is ook niet betwist dat verzoeker, ondanks het gegeven dat hij reeds sinds begin 2010 aanwezig is op het Belgische grondgebied en ondanks de aangevoerde erkenning als vluchteling in België van zijn vader, op geen enkel ogenblik een asielaanvraag indiende bij de Belgische autoriteiten, zoals zou mogen verwacht van een vreemdeling die stelt omwille van ernstige problemen omwille van zijn geloof zijn herkomstland te hebben verlaten. Ter terechtzitting blijft verzoeker ook in gebreke hiertoe enig nadere verduidelijking te verstrekken. De Raad wenst hierbij ook te benadrukken dat bij een ingeroepen schending van artikel 3 van het EVRM in beginsel de verzoekende partij niet louter kan verwijzen naar algemene rapporten doch dat eveneens rekening dient te worden gehouden met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij en dat de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen.

Niettemin geeft verzoeker aan dat verweerder alsnog had moeten overgaan tot een onderzoek van de inhoud van de door hem aangebrachte rapporten en dat uit de door hem aangebrachte rapporten blijkt dat de algemene situatie voor Ahmadiyya in Pakistan een terugkeer onmogelijk maakt. Hij geeft aldus aan dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, waardoor de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer hij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat hij tot de bedoelde groep behoort (zie EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132) en dat hij aldus zijn individuele situatie niet meer dient te onderscheiden van de algemene situatie. Overeenkomstig het EHRM dient dit te worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). *In casu* kan de Raad evenwel, nu geen administratief dossier werd voorgelegd door verweerder, niet nagaan wat de inhoud is van de door verzoeker bij de aanvraag voorgelegde rapporten en kan hij de stelling van verzoeker niet nagaan dat in zijn concrete situatie een verwijzing naar de algemene situatie voor de Ahmadiyya gemeenschap in Pakistan gekoppeld aan het bewijs dat hijzelf behoort tot deze gemeenschap volstond om de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, en bij uitbreiding het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden, aannemelijk te maken. Het is de Raad aldus niet mogelijk om op grond van de stukken die voorliggen, en zelfs indien wordt aangenomen dat de door verzoeker aangevoerde feiten juist zijn tenzij deze kennelijk onredelijk zijn, de vereiste wettigheidscontrole op de bestreden beslissingen door te voeren.

Ten overvloede wijst de Raad er daarnaast op dat verzoeker kan worden gevolgd waar hij aangeeft dat verweerder de bepalingen in het Pakistaanse Strafwetboek niet volledig heeft weergegeven en dat bijgevolg niet op een afdoende wijze is geantwoord op het argument dat deze bepalingen een terugkeer onmogelijk maken. In de eerste bestreden beslissing wordt zo gesteld dat artikel 20 van de Pakistaanse Grondwet het principe van vrijheid van godsdienst erkent en dat de artikelen 298C en 295C van het Strafwetboek verzoekers geloof beperken in de zin dat de Ahmadiyya zich geen moslim mogen noemen en de heilige naam van de profeet Mohammed niet mogen beledigen. Verzoeker geeft evenwel aan dat

deze strafbepalingen eveneens de uitoefening in het openbaar van het Ahmadiyya geloof strafbaar stellen. Dit betoogt dient te worden gevolgd in die zin dat deze strafbepalingen het preken of propageren van het Ahmadiyya geloof eveneens strafbaar stellen. De draagwijdte van de betreffende strafbepalingen is aldus ruimer dan hetgeen verweerder in de eerste bestreden beslissing voorhoudt.

Het beroep dient ingewilligd te worden.

4. Korte debatten

De bestreden beslissingen worden nietig verklaard. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 september 2012 tot niet-ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS